

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Jakub Michálek**, bytem Praha 8, Zenklova 841/193, zastoupen JUDr. Hanou Marvanovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Újezd 19 proti žalovanému: **Kancelář prezidenta republiky**, se sídlem Praha - Hrad, zast. JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 21, o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 4. února 2013 č.j.: KPR 1768/2013, při postupu podle zákona č. 106/1999 Sb.,

takto:

I. Rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 4. února 2013 č.j.: KPR 1768/2013, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Hany Marvanové, advokátky.

Odůvodnění

Žalobce napadl ve výroku uvedené správní rozhodnutí, kterým byla jeho žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), ze dne 9.1.2013 odmítnuta a odložena, a to podle ust. § 16a odst. 1 písm. a), § 14 odst. 5 písm. c) a § 20 odst. 4 písm. a) zákona o informacích. Toto správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení o stížnosti žalobce ze dne 26.1.2013 proti postupu žalovaného při vyřízení jeho žádosti (na níž žalovaný odpověděl dopisem ze dne 17.1.2013). Žadostí o informace žalobce požadoval informace: „1. Které všechny osoby a orgány se podílely na přípravě textu rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii ze dne 1.1.2013 (jde mi jak o osoby, které se podílely na určení rozsahu amnestie v jednotlivých člancích, tak o osoby, které tento pokyn provedly a text rozhodnutí sepsaly), 2. Které všechny osoby a orgány měly přístup k textu amnestie nebo

k informaci o rozsahu amnestie před tím, než byla zaslána předsedovi vlády ke kontrasignaci, a to postupně podle času.“.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se částečného vyslovení nicotnosti (do výroku o odložení žádosti, odmítnutí a odložení stížnosti), částečného zrušení (do výroku o odmítnutí žádosti), a nařízení žalovanému povinnosti poskytnout mu požadované informace ve stanovené lhůtě. V žalobě žalobce jako žalovaného označil Prezidenta České republiky; soud v tomto řízení jednal jako s žalovaným s Kanceláří prezidenta republiky, neboť tento správní orgán vydal napadené rozhodnutí a rozhodoval i v prvním stupni o žádosti žalobce o poskytnutí informací. Podle názoru soudu je tak příslušným žalovaným Kancelář prezidenta republiky podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Vzhledem k tomu, že žalovaného určuje přímo zákon, soud nepožadoval upřesnění žaloby v tom smyslu, aby žalobce řádně vymezil žalovaného, a sám jednal s úřadem, který napadené rozhodnutí v posledním stupni vydal, jako s žalovaným. K otázce pasivní legitimace v řízení podle zákona o informacích pak soud odkazuje na právní názory k této otázce vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.10.2015, čj. 5 As 24/2015-36, a ze dne 11.4.2011, čj. 2 Ans 8/2010-68 (všechny citované rozsudky správních soudů jsou veřejně dostupné na www.nssoud.cz).

V žalobě žalobce nejprve rekapituluje průběh správního řízení (mezi účastníky nesporný), a poukazuje na to, že výrok rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporný, neboť povinný subjekt nemůže vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pokud ji zároveň odloží; tyto způsoby rozhodnutí jsou navzájem neslučitelné, proto žalobce navrhoval v této části výroku vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že žalovaný neuvedl žádný právní důvod, proč by neměly být požadované informace poskytnuty; zejména neuvedl, že by taková informace neexistovala, nebo že by byl dán zákonný důvod pro odepření jejího poskytnutí. Informace, které byly poskytnuty, jsou pak na první pohled neúplné, když uvádějí, že jediným autorem amnestie je prezident republiky, což je zjevně v rozporu s ust. § 5 odst. 1 autorského zákona, když z dokumentu je patrné, že je sepsaný právníkem. Navíc povinný subjekt neposkytl ty informace, které byly žádostí požadovány, pouze uvedl, že se na rozhodnutí podílel prezident republiky a předseda vlády, další osoby však neuvedl. Taková informace je zjevně neúplná, neboť není patrné, kdo text sepsal, když se podle veřejně dostupných informací na jeho sepsání nepodílel právní odbor žalovaného, a kdo k němu měl před předložením ke kontrasignaci přístup. Podle sdělení tajemníka prezidenta republiky ve veřejných sdělovacích prostředcích se na určení obsahu rozhodnutí podílely aspoň 3 osoby. Na povinnost poskytnutí požadovaných informací pak nemá vliv skutečnost, že žádost vyřizuje žalovaný, který zajišťuje obstarávání věcí spojených s výkonem pravomocí prezidenta republiky. Nelze pak ani argumentovat tím, že prezident republiky nemá povinnost informace žalovanému poskytovat, neboť prezident republiky je povinným subjektem a má povinnost takové informace poskytovat žalovanému, neboť se týkají výkonu jeho pravomocí. Žalobce pak dále uváděl, že vzhledem k rozsahu připravovaného rozhodnutí o amnestii patrně existují zprávy elektronické pošty, zápisy z jednání, poznámky nebo jiné obdobné záznamy souvisejících informací, ze kterých je možné požadované informace zjistit. Žalobce jako žadatele netíží žádné důkazní břemeno, aby dokazoval, že požadované informace neexistují, tyto skutečnosti má prokazovat žalovaný. Dále lze dovodit, že příslušné informace nebyly utajeny.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji nejprve odmítnout jako nepřípustnou, když žalobce podal proti napadenému správnímu rozhodnutí odvolání, o němž

následně v průběhu soudního řízení věcně rozhodl žalovaný dalším správním rozhodnutím (které nebylo žalobou napadeno, proto o něm soud nemůže rozhodovat), případně aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Namítal nedostatek pasivní legitimace žalovaného jako prezidenta republiky, když zdůrazňoval, že tuto pasivní legitimaci má kancelář prezidenta republiky. Ve sdělovacích prostředcích se vyjadřoval tehdejší tajemník prezidenta republiky jako soukromá osoba, amnestie není autorské dílo, proto argumentace autorským zákonem je nesmyslná, tvrzení žalobce považuje za spekulace. Pravomoci prezidenta republiky jsou vymezeny ústavou a vydání příslušného rozhodnutí o amnestii je tak výkonem práva prezidenta, když kancelář prezidenta republiky nikdy nedostala od prezidenta republiky rozhodnutí o amnestii zpracovat.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali, soud částečně doplnil dokazování při ústním jednání (jak bude uvedeno dále), částečně návrh na doplnění dokazování zamítl (návrh žalobce na výslech jím uvedených svědků – fyzických osob, které v rozhodné době byly zaměstnanci žalovaného a mohly by se tak vyjádřit k tomu, zda požadované informace existují či nikoliv), neboť takové doplnění dokazování by výrazně překročilo přezkumnou činnost soudu ve správním soudnictví a v podstatě by nahradilo činnost žalovaného při vyřízení příslušné žádosti podle zákona o informacích. Vzhledem ke skutečnosti, že napadené správní rozhodnutí je rušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, žalobce bude mít prostor pro svůj návrh v průběhu následujícího správního řízení, kdy je věc zároveň vracena žalovanému k dalšímu řízení.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou podstatné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

Žalobce podal dne 9. ledna 2013 žádost o informace (znění žádosti je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku).

Dne 17.1.2013 mu k této žádosti dopisem sdělil žalovaný, že udělování amnestie je ve smyslu článku 63 odst. 1 písm. j) Ústavy České republiky právem prezidenta republiky, toto rozhodnutí vyžaduje ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády, a že prezident republiky není povinen svému úřadu sdělovat požadované informace, proto je žalovaný nemůže sdělit. Obsáhlé komentáře byly předmětem mnoha relací či článků sdělovacích prostředků.

Proti tomuto postupu uplatnil žalobce stížnost podle ust. § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích dne 26.1.2013.

O této stížnosti rozhodl vedoucí žalovaného tak, že ji podle ust. § 16a odst. 1 písm. a), § 14 odst. 5 písm. c) a § 20 odst. 4 písm. a) zákona o informacích, odmítl a odložil (z výroku správního rozhodnutí není přímo patrné, zda odložena a odmítnuta byla žádost o informace, nebo stížnost na postup). V odůvodnění je mj. uveden dosavadní postup v řízení a to, že stěžovatel nadále trval na požadavku, aby mu bylo sděleno, které osoby se na formulaci amnestie podílely. Znovu byla uvedena příslušná ustanovení Ústavy a dále to, že podle ust. § 6 zákona o informacích bylo dopisem sděleno, že jím požadované informace jsou veřejné a může si je vyhledat na internetu, přičemž jde o jeho požadavek na rozsudky Evropského soudního dvora pro lidská práva, který je zveřejňuje na svých webových stránkách. Proto vedoucí žalovaného dospěl k závěru, že stížnost je nedůvodná a žádost odkládá a požadované informace odmítá, protože jsou veřejně přístupné.

Při ústním jednání bylo dokazování doplněno v tom smyslu, že byly do spisu založeny články z internetových vydání novin (www.novinky.cz, zpravy.idnes.cz), z nichž vyplývá, že různé fyzické osoby komentovaly vyhlášení příslušné amnestie i skutečnosti, jak měl prezident republiky k rozhodnutí dospět, a dále byl proveden důkaz prohlášením prezidenta republiky Miloše Zemana ze dne 6. května 2013, v němž uvedl, že po svém zvolení se zavázal, že se pokusí vyšetřit spoluautorství pracovníků Kanceláře prezidenta republiky na amnestii bývalého prezidenta republiky, tímto úkolem prezident republiky pověřil nového kancléře, který prostudoval řadu materiálů a potom označil tři bývalé pracovníky žalovaného. Z takto doplněného dokazování soud nakonec nemohl vycházet, neboť věcně nemohl přezkoumat postup žalovaného podle zákona o informacích, když byl nucen napadené správní rozhodnutí zrušit pro nedostatek důvodů.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Pro posuzovaný případ je nutné vycházet z této zákonné úpravy.

Podle ust. § 3 odst. 3 zákona o informacích, ve znění účinném v rozhodné době: *„Informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“*

Podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích: *„Povinný subjekt posoudí žádost a:...*

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli, ...“.

Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o informacích: *„pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“*

Podle ust. § 16a odst. 6 zákona o informacích: *„Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že*

a) postup povinného subjektu potvrdí,

b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.“

Podle ust. § 16a odst. 9 zákona o informacích: *„Rozhodnutí podle odstavců 6 a 7 se oznamuje žadateli a povinnému subjektu. Proti rozhodnutí vydanému podle odstavců 6 a 7 se nelze odvolat. Jde-li však o rozhodnutí podle odstavce 6 písm. c), nelze se odvolat pouze v*

případě, kdy rozhodl nadřízený orgán určený podle § 178 odst. 2 věty poslední správního řádu nebo podle § 20 odst. 5 tohoto zákona.“.

Podle ust. § 20 odst. 5 zákona o informacích: „Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.“.

Před samotným věcným přezkoumáním podané žaloby soud nejprve k námitce žalovaného zkoumal, zda není namístě žalobu odmítnout jako nepřipustnou (předčasnou), když napadeno je rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání ve správním řízení a o němž následně dne 20.2.2013 bylo věcně rozhodnuto (jak uváděl žalovaný ve vyjádření k podané žalobě). Soud je toho právního názoru, že odvolání proti napadenému správnímu rozhodnutí není podle ust. § 16a odst. 9 zákona o informacích přípustné, neboť správní rozhodnutí vydal v rámci řízení o stížnosti podle ust. § 16a zákona o informacích nadřízený orgán, který nelze určit podle ust. § 178 správního řádu [zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů] a rozhodnutí vydal ten, kdo stojí v čele povinného subjektu (vedoucí kanceláře prezidenta republiky). Odvolání ve správním řízení proti takovému rozhodnutí není přípustné a vydáním napadeného rozhodnutí tak došlo k pravomocnému rozhodnutí ve věci samé (resp. k vyčerpání řádných opravných prostředků), proto je žaloba proti tomuto rozhodnutí přípustná a byla podána v zákonné lhůtě.

Soud poté dále hodnotil žalobní body uplatněné v žalobě, a to nejprve postup žalovaného v případě podání stížnosti na postup při vyřízení informace, kterou podal žalobce podle ust. § 16a odst. 1 zákona o informacích. Podle názoru soudu postup žalovaného nebyl v souladu se zákonem. Pokud se postupuje podle těchto ustanovení, příslušný správní úřad je oprávněn příslušnou věc usnesením převzít a sám o ni rozhodnout tak, že žádost o informaci odmítne (ust. § 16a odst. 6 písm. c) zákona o informacích), není však už potom oprávněn takovou žádost odložit podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích, a to z jednoduchého důvodu, že k tomu nemá žádnou zákonnou pravomoc (tu vymezuje ust. § 16a odst. 6 písm. c) zákona o informacích tak, že příslušný správní úřad může žádost odmítnout, nikoliv odložit). Pomineme-li další procesní nedostatek v tomto řízení, kdy z obsahu předloženého správního spisu nevyplyvá, že by vedoucí žalovaného jako příslušný správní úřad v řízení o stížnosti usnesením věc sám převzal (žádné takové usnesení se ve spise nevyskytuje), lze z dalších okolností (tedy zejména z vydaného rozhodnutí) seznat, že se tak fakticky stalo. Pro praktický postup v budoucnu soud však dává na zvážení, zda by takové usnesení nemělo být součástí správního spisu, když lze využít ust. § 76 odst. 2 správního řádu, a usnesení pouze poznamenat do spisu.

Podstatnějším nedostatkem procesního postupu, který vyústil ve vadu výroku, je však nejednoznačnost a neodůvodněnost výroku napadeného rozhodnutí, kdy se soud ztotožňuje s žalobním bodem žalobce v tom smyslu, že takto formulovaný výrok jako celek je nelogický. Při rozhodování o příslušné žádosti lze žádost (jako celek) buď odložit, nebo odmítnout, vždy z jiných zákonem vymezených důvodů (ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích v případě odložení žádosti, ust. § 15 odst. 1 zákona o informacích v případě odmítnutí žádosti). Tyto důvody nelze směšovat, neboť jsou vždy jiné – buď příslušná žádost požaduje informace, které se nevztahují k působnosti povinného subjektu, pak je namístě žádost odložit, nebo působnost povinný subjekt nijak nezpochybnil, ale informace neposkytne, pak je namístě žádost odmítnout. Logický postup je tak podle názoru soudu jasný – jedná se v tomto případě o vylučovací logický postup (exkluzivní disjunkci), kdy z povahy věci nelze použít dohromady oba tyto postupy. Jinými slovy řečeno – buď se žádost odkládá pro nedostatek

působnosti, a žádné další rozhodnutí již pak věcně nepřichází v úvahu, nebo nedostatek působnosti není v řízení zjištěn, a pak se žádost odmítá z jiných důvodů stanovených zákonem. V daném případě z výroku napadeného rozhodnutí tato nelogická konstrukce je patrná.

Žalobce z tohoto důvodu navrhoval vyslovení nicotnosti části výroku. Soud nakonec k vyslovení této nicotnosti části výroku podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. nepřistoupil, neboť podle jeho názoru tato vada není natolik intenzivní, aby sama o sobě nicotnost rozhodnutí (části jeho výroku) mohla způsobit pro jeho vnitřní rozpornost. Zákon (soudní řád správní) nicotnost rozhodnutí nijak definuje, správní řád ve svém ust. § 77 odst. 1, 2 je pak uvádí jako nedostatek věcné příslušnosti, nebo vady, které je činí vnitřně rozporné nebo právně či fakticky neuskutečnitelné, nebo jiné vady, kdy nelze rozhodnutí vůbec možné považovat za rozhodnutí (ust. § 77 odst. 1, 2 správního řádu). V tomto případě je patrné, že žalobce se domáhal vyslovení nicotnosti části výroku z důvodu jeho vnitřní rozpornosti, soud však dospěl k závěru, že se jedná sice o vadu výroku, ta však s ohledem na odůvodnění rozhodnutí není vnitřní rozporností, ale vadou výroku, který je stížen nedostatkem důvodů pro rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, ta část výroku napadeného správního aktu, kterou byla žádost či stížnost odložena (bez konkrétního zákonného vymezení – patrně podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích) není nijak odůvodněna, proto je rozhodnutí (jeho celý výrok a odůvodnění) jako celek nepřezkoumatelné. Navíc z praktického pohledu, pokud soud dospěl k závěru, že celý výrok a odůvodnění rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, bude náprava tohoto stavu dosažena zrušením rozhodnutí. Soud při svém rozhodování zohlednil rovněž názory právní teorie, které definují nicotný správní akt (paakt, nulitní akt). Nulitní akt je takový úkon správního orgánu v důsledku některých vad, které způsobují, že o aktu nelze hovořit, přičemž vymezení se v současné době značně kryje s důvody nicotnosti podle správního řádu (např. *Hendrych D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5., rozšířené vydání. Praha: C.H.Beck, 2003, str. 136 – 141, Hoetzel J. Československé správní právo. Část všeobecná. Druhé přepracované vydání. Praha: Melantrich 1937, str. 288 – 295*), přičemž i tato literatura připouští jako nulitu aktu jeho neurčitost a nesmyslnost jako důsledku vnitřních rozporů aktu (str. 293 cit. díla). Podle názoru soudu se však musí jednat o natolik intenzivní vadu aktu (v daném případě vadu části výroku), která sama o sobě způsobí jeho nicotnost bez dalšího. Tak tomu podle názoru soudu v tomto případě není – vada ve výroku sice je, není však takové povahy, aby sama o sobě činila výrok (jeho část) rozhodnutí nesrozumitelným, neurčitým či absolutně nejasným, a tím pak vnitřně rozporným. Proto soud dospěl k závěru, že v daném případě je namístež tuto vadu aktu považovat za nedostatečně zdůvodněný výrok rozhodnutí, nikoliv za nicotnou část výroku.

Následně soud zkoumal, zda napadené správní rozhodnutí ob stojí při pohledu dostatku důvodů rozhodnutí, které rovněž žalobce namítal a které je podstatné pro případný další přezkum důvodnosti podané žaloby (věcně přezkoumávat je možné pouze to rozhodnutí, které podstatné důvody obsahuje). Soud dospěl k závěru, že tomu tak není.

V této souvislosti je nutné uvést, že při přezkoumání postupu povinného subjektu v řízení podle zákona o informacích soud musí vycházet z toho, co je obsahem správního spisu a co je uvedeno v odůvodnění příslušného správního rozhodnutí. Žadatel o informaci je při své žádosti limitován tím, že sám neví, jakými informacemi povinný subjekt disponuje, proto svou žádost formuluje většinou značně obecně. Je pochopitelné a běžné, že povinný subjekt nedisponuje všemi informacemi, které případně žadatel požaduje poskytnout. Pak ale musí povinný subjekt dostatečně určitě a přezkoumatelně uvést, jakými informacemi disponuje tak, aby jeho postup a rozhodovací důvod byl přezkoumatelný a dostatečně určitý.

Shromáždění těchto podkladů musí být obsahem správního spisu v tom smyslu, aby bylo možné kriticky zhodnotit, zda příslušné informace povinný subjekt nemá, případně je mít nemůže (takový závěr však může učinit pouze povinný subjekt, který případně těmito informacemi disponuje). K takovému závěru s ohledem na obsah správního spisu prozatím dospět nelze, neboť takové podklady shromážděny nebyly a tato skutečnost ani prozatím nebyla hodnocena příslušným správním rozhodnutím.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z poskytnuté informace prozatím pouze vyplývá, že povinný subjekt hodnotil právo prezidenta republiky učinit určité rozhodnutí, které plyne z Ústavy. Tato skutečnost je však podle názoru soudu celkem nevýznamná pro posouzení žádosti o informace – žadatel nepolemizoval s tímto právem prezidenta republiky, ale požadoval poskytnutí jiných informací (formulovaných v této žádosti). V tomto směru jeho žádost prozatím nijak hodnocena nebyla, a to ani v tom smyslu, že žalovaný těmito informacemi nedisponuje (jako tomu bylo např. v řízení, vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 A 65/2013, kde zdejší soud žalobu rozsudkem ze dne 19.11.2014 zamítl, kasační stížnost žalobce pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8.10.2015, čj. 5 As 24/2015-36; v této souvislosti je však nutné uvést, že výrok správního rozhodnutí se od tohoto řízení lišil, rovněž tak žádost o poskytnutí informace byla odlišná, proto tato dvě řízení nelze plně srovnávat). Podklady, z nichž by bylo možné učinit jakýkoliv závěr o předmětu žádosti o informace, prozatím rovněž chybí a nebyly shromážděny žádné (žalovaný z hlediska skutkového pouze vyšel z žádosti žalobce o informace a jiné podklady neshromáždil).

V dané věci tak soud jednak shledal nedostatek důvodů pro odmítnutí žádosti o informace, tak i případně nedostatek důvodů pro odložení žádosti o informace podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích, které považuje za vadu správního aktu (nikoliv jeho nicotnost, jak bylo uvedeno výše). Nicméně při případném hodnocení nedostatku věcné působnosti (a tím možnosti rozhodnout podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích) informace poskytnout požadované informace kanceláří prezidenta republiky soud poukazuje na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v již zmíněném rozsudku ze dne 11.4.2011, čj. 2 Ans 8/2010-68; právní názor žalovaného vyslovený v odůvodnění dopisu ze dne 17.1.2013, že prezident republiky není povinen svému úřadu sdělovat požadované informace, soud považuje za rozporný s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedený ve shora zmíněném rozsudku.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou, napadené správní rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), a proto jej zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším postupu soud uvádí, že při hodnocení žádosti o informace je nutné vyhodnotit, jakých informací se žalobce (žadatel) domáhá, což v dosavadním postupu bylo poněkud zúženo a tím i zkresleno – žadatel se nedomáhá pouze sdělení, které osoby se na formulaci amnestie podílely (jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí), ale sdělení i dalších informací, které formuloval ve své žádosti.

Pro úplnost pak soud dodává, že rozhodnutí vedoucího kanceláře prezidenta republiky ze dne 20.2.2013 (kterým bylo věcně rozhodnuto ve správním řízení o odvolání žalobce proti napadenému správnímu rozhodnutí) nebylo žalobou napadeno, proto soud nemá jakoukoliv pravomoc o něm rozhodovat. Nicméně vzhledem k právnímu názoru soudu, že odvolání proti napadenému správnímu rozhodnutí ve správním řízení není přípustné, je tak na dalším

postupu žalovaného, aby se s existencí takového aktu nějak vypořádal, neboť pouze on k tomu má příslušnou zákonnou kompetenci.

Rovněž soud uvádí, že vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů), prozatím nemohl ve smyslu ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích rozhodnout o povinnosti žalovaného poskytnout příslušné informace, neboť ještě není jasné, o jaké informace by se mělo jednat a co by tak měl soud nařizovat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010–65).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má nárok na náhradu nákladů řízení, které tvoří zaplacený soudní poplatek (3.000,- Kč), a odměna za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Soud přiznal na odměně celkem tři úkony po 3.100,- Kč a tři režijní paušály po 300,- Kč (převzetí věci, sepsí žaloby, účast u jednání soudu dne 13.9.2016) – ust. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Soud dále odměnu zvýšil o zákonnou sazbu daně z přidané hodnoty ve výši 21%, neboť advokátka je plátcem této daně. Celková rekapitulace přiznaného plnění na nákladech řízení je tak soudní poplatek 3.000,- Kč, odměna a režijní paušály bez daně 10.200,- Kč, z toho DPH 2.142,- Kč, celkem všechny náklady 15.342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Beranová